

[Pelle Voigt]

uden at jeg dog skal undlade endnu en gang at gøre opmærksom på, at denne lov er noget af det mest forrykte, Folketinget har vedtaget i mange år på boligpolitikens område.

Vi har det efterhånden sådan, at de mange ændringer og småforbedringer, der er lavet, får os til at tænke på et juletræ fra i fjor. Nu har vi efterhånden så meget pynt på det, at vi heldigvis ikke kan se selve juletræet længere. Men spørgsmålet var, om ikke et flertal her i Folketinget skulle tage sig sammen inden længe og få stillet dette juletræ ud i haven, så vi kunne bruge kræfterne på at pynte et andet og bedre.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§ 1, ændringsforslag nr. 2 om indsættelse af en ny paragraf efter § 1, § 2 og ændringsforslag nr. 1 til titlen vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

32) Første behandling af lovforslag nr. L 344:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Tilskud til forældre med privat børne- pasning).

Af socialministeren (Karen Jespersen).
(Fremsat 16/6 93).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling**Jan Petersen (S):**

Det er ganske afgørende for Socialdemokratiet, at ventelisterne til dagtilbud nedbringes. Men på trods af en forstærket indsats over for ventelisterne i kommunerne og de forbedrede

muligheder for forældreorlov fjerner vi ikke ventelisterne lige med det samme.

Det forslag, vi her skal tage stilling til – om kommunal adgang til at yde tilskud til privat børnepasning – støtter vi på det grundlag i Socialdemokratiet ganske udogmatisk.

Der er ikke med lovforslaget generel adgang til at yde tilskud til forældre med børn. Det er en ordning, der kun gælder til og med de toårige, og dermed koncentrerer vi os lige præcis om den aldersgruppe, hvor ventelisteproblemerne er absolut størst.

Det er en mulighed, som er tidsbegrænset, dels i sin længde, nemlig 12 måneder, hvorefter det så må være muligt for alle kommuner at præstere et egentligt dagtilbud, dels gælder loven kun til udgangen af 1995. Vi står altså over for noget midlertidigt.

Disse bemærkninger skal sige, at vi i Socialdemokratiet støtter forslaget og hermed får givet et bidrag til, at de kommuner, der har de største ventelisteproblemer, også kan få dette instrument at spille på, og kan det blive vedtaget inden sommerferien, kan det nå at medvirke til at skaffe de mange pladser, der skal skaffes i de kommende måneder til lige præcis denne aldersgruppe.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

På Socialistisk Folkepartis vegne vil jeg gerne sige, at vi da egentlig kan være tiltrukket af tanken, fordi vi også godt kan historier om fortvivlede småbørnsforældre, der ikke kan komme på arbejde, når barselorloven udløber, fordi mange især store kommuner har ventetider på over et år.

På den anden side er det vores holdning – og det har vi markeret med vores forslag om børnepasningsgaranti – at kommunerne i starten skal have hjælp til at oprette pladser og bygge til dem.

Dette forslag rejser en lang række spørgsmål.

Hvem er de passere, der tænkes på med dette forslag? Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at man har en forestilling om, at nogle sorte dagplejere vil blive hvide, om jeg så må sige, ved hjælp af dette forslag. Det tvivler jeg stærkt på, for hvis de ville være hvide dagpassere, altså skattebetalende dagpassere, tror jeg, at de kunne være blevet det, for der er mange af de samme kommuner, som fortæller, at de mangler dagplejere.

[Hanne Thanning Jacobsen]

Begrænsningerne i forslaget er mig bevidst, men jeg synes alligevel, at det rejser en lang række spørgsmål, som jeg mener vil være egnede for det udvalgsarbejde, vi nu skal i gang med.

Derfor kan jeg ikke for nærværende tilsige SF's tilslutning til dette forslag.

Pia Christmas-Møller (KF):

Umiddelbart ser dette lovforslag meget tilfældeligt ud. Men det er også kun umiddelbart.

Forslaget lægger op til, at kommunalbestyrelserne får frihed til at give forældre med børn i alderen 24 uger og op til og med 2 år et ensartet tilskud pr. barn til delvis dækning af udgifter til privat børnepasning. Tilskuddet må højst udgøre 50 pct. af den samlede udgift til børnepasningen og kan ikke overstige 20.000 kr. årligt.

Så langt lyder forslaget jo meget godt, sådana.

Når man kigger lidt mere efter, kan man se, at der er tale om en tidsbegrænsning på 12 måneder, og man kan se, at forslagsstillerne forestiller sig, at det kun skal være en midlertidig ordning, uden at man i øvrigt har sat nogen tidsgrænse ind.

Men når man sammenligner med det andet lovforslag på børnepasningsområdet, som regeringen har fremsat, nemlig lovforslag nr. L 316, bliver man mere end almindelig skeptisk.

Sagen er jo, at regeringen nu lægger op til en helt fantastisk klassedeling af forældrene.

Klasse 1: Der har vi den forældregruppe, som virkelig får jackpot. Det er den forældregruppe, som har et godt og solidt fodfæste på arbejdsmarkedet, som har haft mulighed for at forsikre sig i en arbejdsløshedskasse, som har haft mulighed for at opnå dagpengere, og som oven i købet har kunnet indgå en aftale med deres arbejdsgiver om at gå på forældreorlov. Ud over at få 100.000 kr. om året i direkte erstatning for tabt arbejdsfortjeneste under orloven får de mulighed for via deres kommune yderligere at få helt op til 35.000 kr. årligt, jævnfør regeringens lovforslag nr. L 316.

Det var klasse 1, hvor man virkelig får jackpot.

I klasse 2 får man også del i fornøjelserne, men knap så meget. Her kommer lovforslag nr. L 344 ind i billedet. Der bliver det muligt at få

et tilskud fra kommunen, ikke på 35.000 kr., men på 20.000 kr. årligt. Men det kan man kun få, hvis man får nogle andre til at passe sine børn. Man skal altså dokumentere en slags ansættelsesaftale.

Hvem vil det være? Ja, det vil typisk være familier, hvor begge parter er godt forankret på arbejdsmarkedet og har pæne indtægter, eller familier, der i øvrigt har gode økonomiske forhold, som har råd til at gøre brug af den mulighed, regeringen her lægger op til. Jeg må sige, at der dog er noget til denne gruppe.

Den tredje klasse af forældre kan overhovedet ikke få så meget som en eneste øre ifølge regeringens samlede buket på dette område. Det drejer sig om den forældrekræds, som på forhånd måske har sagt nej tak til at optage en plads på arbejdsmarkedet, fordi de har valgt at passe deres børn selv. Det kan være forældre, som har valgt at træde ud af arbejdsmarkedet, fordi de ikke længere ønsker at stå til rådighed for arbejdsmarkedet, og som gerne vil passe deres børn selv uden i øvrigt at belaste det offentlige hverken på daginstitutionsområdet eller på anden måde. De får ikke en eneste krone. Det er en fuldstændig urimelig diskrimination af de personer og de forældre, som åbent og frejdigt vælger at passe deres børn selv. De har ikke mulighed for at få den mindste smule tilskud overhovedet. Og når vi ved, at der faktisk er mange sådanne familier, som gerne vil gå ned i levestandard for at være sammen med deres børn, men som måske mangler en lille håndsrækning for at få det hele til at hænge sammen, er det faktisk dybt urimeligt, at man ikke giver denne gruppe en håndsrækning, når man nu har den store godtepose fremme.

Vi må fra konservativ side tage afstand fra denne klassedeling af forældregruppen. Vi synes, det er ganske urimeligt, og vi forstår ikke forskellen, som man lægger op til. Vi synes, det er godt, at regeringen viser nogle initiativer på dette område, men det er sådan set også det mest positive, vi kan sige. Vi synes, at indholdet er ganske urimeligt, specielt over for den gruppe af forældre, som ikke har mulighed for at få nogen som helst økonomisk støtte til selv at passe deres børn. Det er, som om den nye rødskovsregering af al magt vil have andre til at passe folks børn; det er på en eller anden måde odidiøst, hvis man ønsker at passe dem selv.

[Pia Christmas-Møller]

Det synspunkt kan vi ikke slutte op om, og derfor bør alle og enhver nærlæse disse lovforslag og se dem i sammenhæng; så vil de nå til samme konklusion, som vi er i den konservative gruppe.

Eva Kjer Hansen (V):

Det er tilsyneladende ved at gå op for rød-kløverregeringen, at der er brug for privat børnepasning i Danmark. Det er ved at gå op for rød-kløverregeringen, at der er mange familier, som gerne vil have mulighed for at indrette sig med den børnepasning, som nu engang passer familien bedst.

Men jeg er meget forundret over, at tilskud til privat pasning stadig kun skal være muligt for en afgrænset gruppe. Hvorfor må forældre ikke have lov til selv at passe deres børn? Hvad er det, der gør, at rød-kløverregeringen og regeringspartierne ikke mener, at forældre er egnede til og skal have økonomisk mulighed for selv at passe deres børn?

I Venstre vil vi gerne ligestille familierne, uanset hvilken børnepasningsordning de vælger. Vi synes, at vi skal give familierne et økonomisk tilskud direkte og uafhængigt af, hvilken børnepasningsordning man vælger. På den måde vil vi nemlig få et reelt valg mellem forskellige former for børnepasning. Vi synes, at vi skal give kommunalbestyrelserne mulighed for at give et tilskud til alle, der ikke optager en plads i den offentlige pasningsordning, og der kan jeg i øvrigt henvise til lovforslag fremsat af den tidligere regering, hvor vi netop foreslår disse muligheder.

Vi skal samtidig huske på, at Kommunernes Landsforening i en rapport her i foråret netop har gjort meget ud af i deres konklusion at understrege, at det, der er brug for i dag, er mere fleksibilitet på børnepasningsområdet. Der er brug for støtte, råd og vejledning til forældre med hensyn til, hvordan man kan lave private pasningsordninger, og jeg synes, at det er ærgerligt, at regeringen kommer med et så firkanteret forslag som dette, der kun tilgodeser enkelte familier og ikke også tager hensyn til de familier, der måtte ønske selv at passe deres børn.

Jeg må i øvrigt om lovforslaget sige, at jeg synes, der er en række uklarheder i bemærkningerne. Skal bemærkningerne forstås sådan, at man ikke kan få tilskud, hvis man vælger at

opsige en plads i den offentlige pasningsordning? Altså jeg må gå ud fra, at det må være sådan, at alle, der nu ønsker at få et tilskud i forbindelse med, at de ansætter en til at passe deres børn, kan søge om det, uanset om man i dag har eller ikke har en plads i en offentlig institution.

Vi undrer os i Venstre meget over, at det er et tilskud, man kun kan få i 12 måneder. Hvad skal familierne så gøre, når de 12 måneder er gået? Hvad er da deres mulighed for at finde en pasningsordning?

Jeg undrer mig også meget over begrænsningen på 20.000 kr. Hvorfor ikke lade det være op til kommunerne selv at bestemme, hvor stort et beløb man vil give de familier, der vælger en alternativ pasningsordning? Det er oplagt, at det burde være kommunalbestyrelsen, der selv tager stilling til beløbets størrelse.

Endelig må jeg sige, at når vi i Venstre er meget kritiske over for dette forslag, er det, fordi det kun er foreslået som en midlertidig ordning, nemlig en ordning, der skal gælde i 1994 og 1995. Jeg synes, at ministeren skylder os en forklaring på, hvad man vil gøre efter 1995. Det fremgår af bemærkningerne, at venteliste-problemet med hensyn til offentlige dagtilbud må forventes at være væsentligt reduceret, når vi når udgangen af 1995. Jeg synes, vi har krav på i forbindelse med diskussionen af dette lovforslag at få at vide, hvilke initiativer regeringen vil tage for at løse venteliste-problemet.

Jeg synes, at regeringen svigter de familier, der selv ønsker at passe deres børn, og det synes vi i Venstre er smadderærgeligt.

Steffen Kjærulff-Schmidt (FP):

Inden for økonomisk teori arbejder man med et begreb, der hedder »market failure«, og det dækker over den situation, at der er vigtige opgaver, som det private erhvervsliv ikke er i stand til at løse på en tilfredsstillende måde, så det offentlige må gå ind og hjælpe til. Det er bl.a. sådanne synspunkter, der ligger bag det, at et politisk flertal her i landet har valgt, at det offentlige burde gå ind og overtage børnepasningen som en opgave.

Inden for nyere økonomiske teorier arbejder man også med et andet begreb, der hedder »government failure«. Det er den situation, at det offentlige viser sig ikke at være i stand til at løse de opgaver, det offentlige har påtaget sig.

[Steffen Kjærulff-Schmidt]

Og dette lovforslag er i virkeligheden et godt eksempel på »government failure«. Det offentlige har stort set påtaget sig al børnepasning i landet, men det offentlige har måttet erkende, at den opgave kan det offentlige ikke klare.

Hvad ville så være den rigtige, den logiske og den konsekvente løsning? Det ville selvfølgelig være, at man gik i gang med at planlægge en afvikling af børnepasning som en offentlig opgave og en privatisering af børnepasningsområdet med den øgede kvalitet, den øgede sikkerhed og den øgede tryghed og den større effektivitet, det ville indebære, når det var private, der tog sig af det, frem for den usikkerhed og utryghed og de store omkostninger, der er knyttet til det, når det er en offentlig opgave.

Vi ved, når vi går tilbage til tiden før 1960'erne, at det stort set udelukkende var en privat opgave her i landet at tage sig af børnepasning. Og vi ved jo også, at når vi ser os rundt om i verden og kigger på, hvordan man har løst tingene, er det de færreste steder i verden, man har valgt den socialistiske løsning, at det offentlige skal tage sig af børnepasningen.

Men med lovforslaget her indrømmer regeringen egentlig, at det offentlige ikke kan løfte opgaven, og man vælger så – i stedet for at gå i gang med en logisk rigtig privatisering – en lappeløsning med tilskud til de forældre, der benytter de private børnepasningsordninger.

Det er egentlig en lidt grotesk situation. Først skal forældrene betale til de offentlige kasser, for at det offentlige kan klare børnepasningen, og derefter giver det offentlige op, kaster opgaven fra sig og betaler tilskud til dem, der så herefter prøver at løse opgaven selv. Hvad bliver det næste? Tilskud til andre brugergrupper og befolkningsgrupper, som ikke udnytter offentlige ydelser: tilskud til dem, der ikke benytter vejene, tilskud til dem, der selv henter deres post på posthusene; der er masser af muligheder at tage fat på. Men det giver for det første nogle urimelige transaktionsomkostninger, og det giver et bemærkelsesværdigt resourcespild, at pengene skal en tur ind omkring de offentlige kasser.

Det rejser også nogle fordelingspolitiske spørgsmål, som slet ikke er belyst i lovforslaget eller bemærkningerne til det. For efter alle de erfaringer, der foreligger, er der meget, der tyder på, at der er en sammenhæng mellem husstandenes indkomster og udbetalinger af soci-

ale kontantydelse, og der er også meget, der tyder på, at hvis dette lovforslag vedtages, vil det i vidt omfang være lavindkomstgrupper med eller uden børn, som betaler til ydelser, der forbruges af højindkomstgrupper.

Fremskridtspartiet vil ikke kunne støtte lovforslaget her, men vi vil benytte lejligheden til at opfordre ministeren til, om man ikke i ministeriet i den fremtidige planlægning dels kunne se på de forslag, der ligger fra Kommunernes Landsforening, som den tidligere ordfører omtalte, dels måske studerede den lille publikation fra AKF fra 1988, der hedder »Offentlige børnepasningsordninger« af forskningsleder Palle Mikkelsen m.fl., hvori man belyser nogle perspektiver ved børnepasning i relation til brugerbetaling, og hvor man foreslår en række tiltag, som kunne sættes i værk, uden at det behøvede at koste det offentlige penge, og som samtidig kunne føre til bedre og mere varierede ydelser på området.

Det var, hvad jeg som mit partis fredagsordfører havde at sige om dette forslag.

Dorit Myltoft (RV):

Det Radikale Venstre støtter lovforslaget om tilskud til forældre med private børnepasningsordninger med den begrundelse, at det sandsynligvis kan aflaste kommunerne i en forhåbentlig overskuelig periode, inden disse kan opfylde de pladsgarantier om børnepasning, de selv har opstillet. Desuden hænger lovforslaget sammen med andre af regeringen nyligt fremsatte forslag.

Jeg forstår, at Venstre og De Konservative ikke vil støtte forslaget, fordi det kun retter sig mod en mindre gruppe forældre end dem, de gerne selv ville rette det mod, og fordi ordningen er tidsbegrænset. Jeg har selv den holdning, at et lille skridt i den retning, man ønsker, er bedre end intet skridt. Men sådan kan man jo se forskelligt på det.

Det Radikale Venstre vil medvirke til, at lovforslaget får en hurtig udvalgsbehandling.

Lysholm Christensen (KRF):

Lovforslaget her er et led i bestræbelserne for at afskaffe ventelisterne på dagtilbud til børn. Det er jo et påtrængende problem rundt omkring i kommunerne at skaffe tilstrækkelig med pladser, og det beror bl.a. på økonomiske problemer. Det er dyrt at etablere flere plad-

[Lysholm Christensen]

ser, og på den baggrund kommer dette forslag som en midlertidig løsning, som kan være med til at afhjælpe noget af presset på institutionerne – en løsning, som forhåbentlig kan skaffe nogle pladser til en billig pris.

Forslaget giver kommunerne mulighed for at give tilskud til privat børnepasning inden for visse givne rammer. Børnene skal være i alderen fra 24 uger til 2 år, og der gives et maksimumstilskud på 20.000 kr. fra kommunen. Tilskuddet må højst udgøre 50 pct. af den samlede udgift, og tilskuddet er naturligvis skattepligtigt. Alt sammen udmærket, et forslag, som Kristeligt Folkeparti kan støtte.

Men uden i øvrigt at problematisere dette her vil jeg da nævne, at Kristeligt Folkeparti gerne havde set, at ordningen var blevet endnu bedre. Det er ingen hemmelighed, at det var et spørgsmål, som indgik kraftigt i forhandlingerne om et regeringsgrundlag i sin tid, og vi måtte erkende, at der ikke var baggrund for at få nedfældet vores politik i regeringsgrundlaget; det har vi så accepteret under de givne forhold.

Derfor kan det egentlig også undre lidt, at ordførerne fra Venstre og De Konservative ikke kan glæde sig over selv små fremskridt. Specielt undrer det mig, at den konservative ordfører, som har en lang parlamentarisk erfaring her i Tinget, ikke kan glæde sig over små fremskridt, for erfaringen må dog have lært ordføreren, at politisk arbejde tager tid. Ofte må man gå skridt for skridt for at nå frem til målet på et givent tidspunkt; det er ikke altid, man får det optimale lige på én gang.

Men jeg har noteret mig med stor glæde og tilfredshed, at V og K har denne meget klare politik på dette område, og gad vide, om der ikke engang i fremtiden skulle vise sig en mulighed for at få den politik realiseret. Det ser vi ikke nogen mulighed for nu, men vi glæder os over det lille skridt, der bliver taget med dette lovforslag, og så håber vi i øvrigt, at der kan ske noget mere ved en anden lejlighed.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Hr. Lysholm Christensen har sikkert fuldstændig ret i, at det ikke bliver muligt at gennemføre vores fælles holdninger på dette område, så længe Kristeligt Folkeparti deltager i rødkløverregeringen, som jo er en flertalsregering.

Men når hr. Lysholm Christensen og i øvrigt også den radikale ordfører ikke kan forstå, hvorfor Det Konservative Folkeparti ikke kan medvirke til dette forslag, idet man mener, at det dog burde være et skridt i den rigtige retning set fra en konservativ synsvinkel, må jeg anholde dette synspunkt. Det er ikke et skridt i den rigtige retning. Vi mener ikke, der er behov for større klassesdeling af forældrene, vi mener ikke, der er behov for større forskelsbehandling, og det er jo det, regeringen lægger op til; når man ser sammenhængen imellem lovforslagene nr. L 344 og L 316. I lovforslag nr. L 316 lægges der op til, at forældre, der har fået orlov med 80 pct.s dagpengegodtgørelse svarende til omkring 100.000 kr. om året, skal have mulighed for yderligere at få op til 35.000 kr. om året.

At det måske er et skjult forsøg på at undergrave et forlig, Socialdemokratiet har indgået med den tidligere borgerlige regering, er så en helt anden snak, men den gruppe skal altså forgyldes ud over det helt rimelige. Den anden gruppe, den gruppe, som er omfattet af lovforslag nr. L 344, skal have mulighed for at få op til 20.000 kr. årligt, men det er altså under forudsætning af, at man har andre til at passe sine børn.

Det, vi fra konservativ side ønsker, er en større ligestilling mellem valgmulighederne for forældrene. Det skal være muligt selv at bestemme, hvordan man ønsker pasningen af sine børn gennemført; herunder skal det være en ligeværdig mulighed selv at passe sine børn, og i den forbindelse er dette lovforslag ingenlunde et skridt i den rigtige retning. Derfor må jeg bestemt tilbagevise de påstande, de to foregående ordførere kom med.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg må sige, at jeg undrer mig meget over hr. Lysholm Christensens ordførerindlæg her. Jeg undrer mig over så stor en glæde, der blev udvist af Kristeligt Folkepartis ordfører over dette lovforslag. Jeg er meget forundret over, at Kristeligt Folkeparti vil støtte et lovforslag som det foreliggende, hvor man alene vil give tilskud til privat børnepasning i forbindelse med ansættelse af en person til at varetage børnepasningen.

[Eva Kjer Hansen]

Kristeligt Folkeparti er ligeledes gået ind for et lovforslag, vi tidligere har behandlet, nemlig om at give et ekstra tilskud til de forældre, der i forvejen får et enormt stort tilskud i forbindelse med forældreorlov, og jeg kan ikke forstå, hvordan Kristeligt Folkeparti kan gå imod, at vi skal give et tilskud til de forældre, der vælger selv at passe deres børn. Vi har jo set, at Kristeligt Folkeparti her i salen er gået imod den tidligere regerings forslag om tilskud til privat pasning, lovforslag nr. L 82, og det i øvrigt samtidig med at Kristeligt Folkeparti stadig væk uden for huset, i medierne, gør opmærksom på, at man egentlig gerne ville give tilskud til forældre, der gerne vil passe deres børn selv.

Jeg synes, Kristeligt Folkeparti svigter. Jeg er stærkt forundret over, hvordan man kan betale en så høj pris for at deltage i rødkløverregeringen. Vi synes i Venstre, at vi skal ligestille familierne, uanset hvilken børnepasningsordning de vælger, og derfor må vi give tilskud til alle former for privat pasning.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Med udgangspunkt i det, jeg sagde i mit ordførerindlæg om, at vi havde en ganske udogmatisk tilgang til det foreliggende lovforslag, synes jeg egentlig, det er nødvendigt at gøre én enkelt konstatering nu. Og det er, at der er altså nogle, der har arbejdstøjet på, herunder også nogle regeringspartier, som har stærkere synspunkter på dette punkt, end Socialdemokratiet har, og som gør noget for at få ventelisterne ned.

Når vi i næste uge slutter denne samlingslovarbejde, skal vi ud og drøfte alt det, vi har lavet, med vores kommunale folk og med alle de forældre, hvis børn er på ventelister. Så skal jeg med glæde meddele, hvilke partier der var i arbejdstøjet, og lige præcis hvilke to partier der ikke ville være med til, at der også skulle komme denne lille mulighed med i den kommunale mangfoldighed af bestræbelser for at få nedbragt ventelisterne. Der er to partier i Folketinget i dag – der var vist i øvrigt et tredje også, Fremskridtspartiet – som ikke vil være med til, at vi gør noget ganske konkret her og nu. Jeg synes, man skal tage lidt mere kontant fat på virkeligheden og lade være med altid at komme med sine store ideologiske indlæg.

Hvad ville det ikke koste, hvis vi skal give tilskud til alle dem, som de to partier foreslår her og nu? Vi har nogle meget kontante problemer med dem, der faktisk efterspørger pladser.

(Kort bemærkning).

Lysholm Christensen (KRF):

Der er to grunde til, at jeg med tilfredshed kan anbefale dette lovforslag, selv om jeg som sagt gerne havde ønsket noget mere.

Den første grund er, at her bliver der altså en beskæftigelsesmulighed for nogle mennesker, som vil påtage sig det job – imod tilskud – at være børnepasser. Der bliver altså et meningsfyldt job til nogle folk; det er ikke heltidsjob, men der er nogle, der kan få en lille biindtægt ved dette her og bruge tiden til noget meningsfuldt.

Den anden grund er, at jeg med dette forslag ser en form for anerkendelse af, at det at passe børn i hjemmet og give penge til det er acceptabelt rent politisk. Der har været lidt problemer med at få det anerkendt som noget, man kunne støtte fra det offentliges side. Det har været accepteret, at man kunne give tilskud til rengøring, til vedligeholdelse osv., men børnepasning har ligesom været i en klasse for sig. Med dette forslag har man sagt: O.k., det er også udmærket, at dette område kommer ind under en form for tilskudsordning.

Så der er to gode grunde til, at vi kan støtte dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Hr. Jan Petersen hidsede sig vældig op og anklagede Det Konservative Folkeparti og Venstre for ikke at være i arbejdstøjet, når det gjaldt børneområdet.

Det er jo en påstand grebet ud af den blå luft. Allerede mens vi var i regering, fremsatte vi et forslag, nemlig lovforslag nr. L 82, som lagde op til at give kommunerne en mulighed for at give et kontant tilskud til personer, som ønskede at passe deres børn selv, eller som ønskede at arrangere sig med en privat pasningsordning.

Vores forslag lagde op til, at kommunerne selv kunne bestemme, hvor meget det kontante tilskud skulle være, og kommunerne havde mulighed for at give forældre med børn, der

[Pia Christmas-Møller]

var 24 uger, men ikke fyldt 6 år, dette ensartede kontante tilskud. Det forslag afviste Socialdemokratiet dogmatisk, kategorisk og utvetydigt. Det gjorde Socialdemokratiet ikke mindre end 2 gange, for vi har jo haft forslaget både til første og anden behandling her i Folketinget. Det samme gjorde i øvrigt De Radikale, mens Kristeligt Folkeparti følte sig mere presset og medgav, at forslaget var godt, men med henvisning til deres netop indgåede regerings-samarbejde kunne de ikke tilslutte sig forslaget.

Jeg synes ærlig talt, det kunne klæde hr. Jan Petersen at komme herop og fortælle, hvorfor Socialdemokratiet og regeringen ikke stillede ændringsforslag til lovforslag nr. L 82, hvorfor regeringen og Socialdemokratiet ikke gik ind i en konstruktiv dialog på grundlag af lovforslag nr. L 82, inden hr. Jan Petersen begynder at klandre os andre for ikke at ville noget på dette område.

Vores forslag ville også lægge op til, at kommunerne kunne reducere deres venteliste-problem, og det ville lægge op til, at man kunne få flere pladser for færre penge. Så der er ikke noget som helst grundlag for den påstand, hr. Jan Petersen kom med for et øjeblik siden, nemlig at Det Konservative Folkeparti og Venstre bare ønsker at pose penge ud til alle mulige på dette område uden skelen til de offentlige udgifter. Dette er simpelt hen en påstand, der ikke er holdbar.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Til hr. Jan Petersen må jeg sige, at det var absolut skudt forbi. Vi har jo netop tidligere fremsat lovforslag på dette område, som den konservative ordfører på glimrende vis har redegjort for. Vi har oplevet en blank afvisning fra Socialdemokratiets side. Der var overhovedet intet ønske om at indgå i en diskussion, der var intet ønske om at gå med til at åbne for alternative og mere fleksible pasningsordninger.

Jeg kan ikke lade være med at spørge hr. Jan Petersen: Hvad er det, der er så forkert i at give forældre en mulighed for selv at passe deres børn, lave en reel ligestilling, så alle familier – også dem, der i dag påtager sig det arbejde – kunne få del i de økonomiske tilskud, vi deler ud af?

Til hr. Lysholm Christensen må jeg sige, at jeg er stærkt forundret over, hvordan Kristeligt Folkeparti i dag her fra talerstolen kan sige, at man havde ønsket noget mere på dette område, når vi ved, at Kristeligt Folkeparti har taget afstand fra lovforslag nr. L 82 fra den tidligere regering, hvor vi netop gav noget mere, hvor vi netop sagde, at der skulle være mulighed for, at kommunerne kunne give et tilskud til alle former for privat pasning.

Jeg undrer mig yderligere over, hvordan Kristeligt Folkeparti kan acceptere, at denne ordning kun skal være gældende i 1994 og 1995. Når man læser bemærkningerne til lovforslaget, er der helt tydeligt på sædvanlig socialdemokratisk facon lagt op til, at venteliste-problemerne i forbindelse med de offentlige dagtilbud skal løses, og at man så, når de to år er gået, vil afskaffe muligheden for at give tilskud til privat pasning.

Jeg forstår ikke, hvordan Kristeligt Folkeparti kan acceptere en sådan midlertidig løsning, der overhovedet ikke gør noget for den politik, som Kristeligt Folkeparti ellers så flot har stået for omkring familiepolitikken.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg vil gerne takke de partier, der har tilsluttet sig lovforslaget, og sige tak til fru Hanne Thanning Jacobsen for den interesse, der blev vist forslaget. Jeg vil selvfølgelig give tilsagn om, at de spørgsmål, der kommer i udvalget, vil blive fuldt belyst. Jeg håber, det kan føre til, at SF kan støtte forslaget.

Der har været nogle enkelte spørgsmål i forbindelse med forslaget. Jeg kan sige til fru Pia Christmas-Møller, at beløbet på 20.000 kr. er et nettobeløb, det vil sige, at der ikke skal betales skat af dette beløb, mens de 35.000 kr., der bliver givet som supplement til forældreorloven, er et bruttobeløb, der altså skal betales skat af.

Fru Eva Kjer Hansen efterlyste et samlet udspil fra regeringen. Jeg har villet afvente resultatet af forhandlingerne med kommunerne, hvor hele spørgsmålet om udbygning af daginstitutionspladserne jo også indgår, for at have det med i et mere samlet udspil, som jeg i øjeblikket arbejder på.

Så jeg vil endnu en gang sige tak til de partier, der har støttet lovforslaget, og ser frem til et hurtigt og nyttigt udvalgsarbejde.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg er nødt til at bede socialministeren om at uddybe, hvilke planer man har for børnepasningspolitikken efter udgangen af 1995.

Jeg kan forstå, at dette er en midlertidig ordning. Der står ikke noget i bemærkningerne til lovforslaget om, hvorvidt man skal overveje at fortsætte ordningen efter udgangen af 1995. Og jeg kan forstå, at socialministeren alene taler om, at der for at fjerne ventelisterne skal ske en udbygning af daginstitutionerne.

Hvad er rødskovregeringens intentioner på dette område? Er det Socialdemokratiets mål, at alle børn om et par år skal passes i offentlige daginstitutioner? Er det meningen, at samtlige børn, altså for 100 pct.s vedkommende, skal passes i offentlige daginstitutioner? Har man overhovedet intet ønske om også at lave en ordning med tilskud til privat pasning efter udløbet af denne ordning?

Det synes jeg så absolut vi har krav på at få at vide for at kunne føre en ordentlig diskussion om dette emne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Arbejdsmarkedsudvalget (17/6 93):

Udtræder: Jes Lunde (SF)

Nyt medl.: Aage Frandsen (SF)

Markedsudvalget (17/6 93):

Udtræder: Ove Fich (S)

Nyt medl.: Frederik Nørgaard (S)

Udtræder: Dorte Bennedsen (S)

Ny stedf.: Bent Greve (S)

Erhvervsudvalget (17/6 93):

Udtræder: Ove Fich (S)

Ny stedf.: Frederik Nørgaard (S)

Forskningsudvalget (17/6 93):

Udtræder: Ove Fich (S)

Nyt medl.: Frederik Nørgaard (S)

Det Udenrigspolitiske Nævn (17/6 93):

Udtræder: Ove Fich (S)

Ny stedf.: Frederik Nørgaard (S)

Udtræder: Annette Just (FP)

Nyt medl.: Pia Kjærsgaard (FP)

Udtræder: Pia Kjærsgaard (FP)

Ny stedf.: Annette Just (FP)

Udtræder: Ebbe Lundgaard (RV)

Nyt medl.: Lone Dybkjær (RV)

Forsvarsudvalget (17/6 93):

Udtræder: Ove Fich (S)

Nyt medl.: Frederik Nørgaard (S)

Miljø- og Planlægningsudvalget (17/6 93):

Udtræder: Dorte Bennedsen (S)

Ny stedf.: Bent Greve (S)

Retsudvalget (17/6 93):

Udtræder: Dorte Bennedsen (S)

Nyt medl.: Bent Greve (S)

Sundhedsudvalget (17/6 93):

Udtræder: Dorte Bennedsen (S)

Nyt medl.: Bent Greve (S)

Udvalget vedrørende Det Ethiske Råd (17/6 93):

Udtræder: Dorte Bennedsen (S)

Nyt medl.: Bent Greve (S)

Udvalget vedrørende Grønlandslove (17/6 93):

Udtræder: Dorte Bennedsen (S)

Ny stedf.: Bent Greve (S)

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 22. juni 1993 kl. 10.00.

[Formanden]

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

mende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Med hensyn til de øvrige møder i den kom-

Mødet hævet kl. 16.17